

Sygn. akt III Ca 130/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwiecień 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie
następującym:

Przewodniczący - Sędzia SO Katarzyna Kwilosz – Babiś

Protokolant: staż. Kinga Burny

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2014r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) w W.

przeciwko K. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Limanowej

z dnia 30 grudnia 2013 r. sygn. akt I C 723/13 upr.

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt III Ca 130/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 kwietnia 2014r.

Apelacja pozwanego podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Na wstępie należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie nie zachodzą uchybienia skutkujące nieważnością postępowania, które Sąd II instancji jest zobowiązany wziąć pod rozwagę z urzędu. Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i wnioski prawne wywiedzione na jego podstawie i przyjmuje je za własne. W dalszej kolejności należy podkreślić, że niniejsza sprawa z uwagi na rodzaj (roszczenie wynika z umowy) i wartość przedmiotu sporu (nie przekraczającą 10 000 zł) toczyła się w tzw. postępowaniu uproszczonym. W tym trybie procedowania zgodnie z treścią art. 505⁹ k.p.c. apelację można oprzeć wyłącznie na dwóch zarzutach: naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło mieć ono wpływ na wynik sprawy. Istotne jest także to, że po upływie terminu do wniesienia apelacji przytaczanie dalszych zarzutów jest niedopuszczalne.

Wprawdzie apelacja zarzuca naruszenie przepisów postępowania a to art. 233 §1 k.p.c. a także naruszenie prawa materialnego a konkretnie art. 5 k.c., art. 455 k.c. oraz art. 31 ust 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli, ale żaden z w/w zarzutów nie został wykazany.

Sąd Rejonowy dopuścił wszystkie dowody wnioskowane przez strony oraz dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie. Następnie dowody te ocenił w myśl reguł wskazanych w art. 233 k.p.c. i dokonał ustaleń faktycznych, których prawidłowości apelujący nie zdołał podważyć. Należy podkreślić, że ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w sprawie wyraża istotę sądenia w części dotyczącej ustalenia faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwstawnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się ze świadkami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Jeżeli z materiału dowodowego sprawy sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi zostać zaakceptowana. Skuteczne postawienie przez apelującego zarzutu wadliwej i nieprawidłowej, a w konsekwencji dowolnej oceny dowodów wymagało by wykazania, że Sąd Rejonowy uchybił zasadom oceny dowodów objętych treścią art. 233 § 1 k.p.c., wskazania realnych przyczyn, dla których ocena Sądu nie spełnia wymogów tego przepisu. Apelacja pozwanego wymagania tego nie spełnia i w części dotyczącej ustaleń faktycznych stanowi nieskuteczną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Jeśli chodzi o zarzuty naruszenia prawa materialnego to należy stwierdzić, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy brak podstaw do zastosowania art. 5 k.c. Strona powodowa udzielała pozwanemu ochrony ubezpieczeniowej, co wykazała a zatem brak podstaw do stwierdzenia, że dochodzenie zapłaty składki ubezpieczeniowej stanowi nadużycie prawa podmiotowego. Sytuacja istnienia podwójnego ubezpieczenia jest dopuszczalna przez prawo i niejednokrotnie występuje w praktyce. Rzeczą ubezpieczonych jest dbanie o własne interesy i zapobieganie występowaniu takich sytuacji. Pozwany w sposób ewidentny zaniedbał własne sprawy, albowiem nie zainteresował się w sposób dostateczny kwestią ubezpieczenia nabywanego pojazdu i nie wyegzekwował od sprzedającego wydania dokumentów związanych z ubezpieczeniem a taki obowiązek na sprzedającym spoczywał. Zamiast najpierw ustalić dokładnie stan faktyczny i prawny od razu zapłacił składkę ubezpieczeniową innemu ubezpieczycielowi. W dobie Internetu oraz funkcjonowania na rynku wielu ubezpieczycieli i biur pośrednictwa ubezpieczeniowego, u których można uzyskać niezbędne informacje, nie jest trudnością ustalenie, jakie obowiązki nałożył ustawodawca na posiadaczy pojazdów mechanicznych. W związku z powyższym zasada ignorantia iuris nocet w przypadku pozwanego w pełni znajduje zastosowanie.

Bezzasadny jest także zarzut naruszenia art. 455 k.c. Składka ubezpieczeniowa staje się wymagalna z chwila objęcia danego pojazdu ochroną ubezpieczeniową a nie z chwilą wezwania zobowiązanego do zapłaty. Wymagalność zapłaty składki ubezpieczeniowej powstała w dacie wskazanej w żądaniu pozwu, albowiem strona powodowa z korzyścią dla powoda przyjęła obniżenie składki z tytułu jednorazowej wpłaty.

Jeśli chodzi o kwestię rekalkulacji składki ubezpieczeniowej wskutek przysługujących pozwanemu zniżek, to prawidłowo Sąd Rejonowy stwierdził, że taka rekalkulacja w okolicznościach sprawy nie ma zastosowania, albowiem jest dokonywana na wniosek ubezpieczonego a pozwany takiego wniosku do strony powodowej nie złożył. Również w obecnym postępowaniu sądowym pozwany nie wykazał tytułu ani wysokości ewentualnych zniżek. Tym samym zarzut naruszenia art. 31 ust 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli nie został wykazany.

Mając powyższe na uwadze na zasadzie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art.98 §1 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c i § 6 ust.2 oraz § 12 ust.1 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez Radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

(...)